

En blanc

Últim experiment sociològic: s'agafa un grup de gent i se'ls convida a fer una reflexió sobre un tema interessant i d'actualitat. Més o menys va així:

- ☐ *Seran només tres reunions, no cal que prepareu res, no us preocupeu, veniu "en blanc"...*
- ☐ *Com que vinguem en blanc?*
- ☐ *Precisament es tracta d'això: de que no vingueu condicionats amb les vostres idees prèvies, es tracta de generar un debat obert entre tots...*
- ☐ *Bé, però, escolta... si precisament l'associació Fulanet l'any passat va fer una campanya sobre aquest tema, i la fundació Menganet va fer us estudi en què hi van dedicar molts esforços, i nosaltres també tenim experiències sobre el mateix...*
- ☐ *Doncs no, no heu d'aportar res de tot això. Es tracta de que vingueu en blanc, és un mètode sociològic reconegut arreu del món i bla bla...*
- ☐ *Vols dir que no val la pena compartir el que hem treballat, contrastar reflexions i conclusions, avançar sobre el camí ja fet...?*
- ☐ *Mira, potser no ho entens, es tracta de construir sobre zero, de manera horitzontal i democràtica, bla bla...*
- ☐ *Com a mínim em pots dir què farem a la primera reunió... quin és l'ordre del dia?*
- ☐ *Escolta, em sembla que no m'entens: no volem que hi penseu gens abans de la reunió. D'aquesta manera, les idees que sortiran seran més espontànies, fresques, no contaminades de prejudicis...*

Sembla que aquest mètode de treball és el més *fashion* del moment. Els ingredients del còctel són bastant fàcils de combinar: un grapat de mots trascendents (democràcia, diàleg, horitzontalitat, participació) i de mots no tan trascendents, però "simpàtics" (espontaneïtat, frescura...); salpebrat de referències legitimadores ("mètode utilitzat per la universitat de Mindoncity...") i tot plegat dissolt en una base de frivolitat i desconfiança a parts iguals.

El *mètode en blanc* és simplement una manifestació sofisticada de manca de respecte i de consideració. Es tracta de no tenir en compte la feina feta, no compartir les experiències reals ni les savieses acumulades. Per contra, es deixa que la inspiració del moment sigui l'única font de diàleg i d'intercanvi, cosa que a la pràctica genera un espai buit molt fàcil d'omplir pels fantasmes i els prejudicis, per la simple llei de *quan no se el que fas, m'imagino el que penses*. Quanta paciència!